

SEMANATORUL

ORGAN AL ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară No. 3—Bazargic

A B O N A M E N T U L
80 lei anual

Să ne reculegem

Puterile sufletelor noastre se zburciună și se macină, prăbușindu-se apoi în valurile patimilor ce ne înecă viața.

Grăunții de adevăr cad pe pietre și între spini, ori se sfoegesc și-s mâncați de gâr-gărițele nepăsării, iar țarina noastră e bătută din toate părțile de vânturi turbate aducătoare de miaznie ce omoară, ori amenință cu moartea viața neamului nostru.—

Noi ce facem frații mei?... Vom continua cu lupta fratricidă?!

Vom rămâne amorțiți de decepții și ingenuchiați de spulberarea idealurilor scumpe?...

Ne vom lăsa orbiți de patimi?

O, nu... Să ne reculegem în fața acestor dureri ce ne strâng ca într'un groaznic clește de tortură.

Să ne reculegem. Ingerul a strigat:

„HRISTOS A INVIAT“

Noi, propoveditorii și muncitorii pentru învierea acestui neam... să nu mai plângem.

Lacrămile sunt pentru cei fără nădejde. Să iertăm și să uităm totul pentru înviere.

Să ne îmbrățișăm ca frații... SA INVIEM ȘI NOI LA O VIAȚA NOUA, și cu noi să se zămislească în ogorul până azi frământat de palimi și bătut de

vânturi, o viață nouă, curată fără politici.

Faceți să se strige, să se audă și să se cunoască, că odată cu învierea „Lui“ — a Mielului celui blând — am înviat și noi și cu noi, neamul nostru drag.

Și în fața datoriei împlinite vom putea să cântăm cu ingerii „HRISTOS A INVIAT“ și NEAMUL NOSTRU CU EL — iar generațiile viitoare, binecuvântându-ne, ne vor răspunde: „ADEVARAT A INVIAT“

12 IV. 1933

Pr. B. Zăinescu

Speranțe vagi

Măsura pe care a luat-o Onor Ministerul Instrucțiunii în privința desființării posturilor din învățământul primar, pentru a ajunge astfel la stabilirea sumei impusă de bisturiul viștiernicului, pentru economii, continuă a fi discutată de întreaga masă învățătorească.

Normaliștii fără posturi, serii noi, așteaptă măsura aceasta cu descurajare. Pentru ei nu mai rămâne posturi în învățământ. Să-și caute alurea hrana.

Tot ce-am aflat în această privință, în ultimul moment e că se vor stabili de minister care anume posturi se vor desființa și care nu. Zice-se apoi că s'a mai asigurat prin noul buget 100) de posturi din cele destinate desființării—Nu putem însă preciza nimic.

Vremea ne va lămuri.

Strigați tăcere! și luptați!

—de Eugen Răducu—

La congresul extraordinar al Federației corpului didactic din toată țara, n'a fost, ca altădată, o manifestare măreață pentru revendicările noastre profesionale. A fost cel mai degradant scandal din câte s'au produs vreodată într'o adunare de oameni!

Se va lămuri, în timp. răspunderile pentru rusinea ce apasă organizarea intelectualilor din România Mare!

Astăzi, penoi ne preocupă salariile, reducerile lor la mizerie și foame; restanțele de salariu, cu inegalitatea strigătoare a acestor restanțe până și în cuprinsul aceluiași județ, cum e la noi: 4 luni, la sate și numai 3 luni, la oraș!

Ne preocupă dar, stadiul în care ne găsim cu remunerația muncii noastre, de slujitori credincioși, într'un altar cultural.

Aceasta, ca totdeauna în trecut... și mai vartos acum, în panică de criză generală!

Deaceea, noi stăm de strajă și cronicari ai faptelor ce ne privesc, mereu înregistrăm pe răbojul vremii.

După congresul scandalos — de nerevendicare de drepturi—s'a votat bugetul țării.

După debaterile parlamentare și comentariile făcute la

buget, s'a răspândit vestea veselă în învățământul primar, că noi învățătorii am câștigat sute de milioane pentru învățământul primar!

S'a stârnit printre rândurile de învățători foșnet de bucurie, sgomat și gălăvae, ca în vremuri de temeinică normalizare, că salvarea s'a produs:

„Vin milioanele pentru gurile flămânde sub formă de gradații, ba de restanțe, ba dreptul neplătit la avansările în grad; ba alta, ba una, ba... toate!

Pe urmă s'a precizat: „S'a câștigat 2 puncte la gradații, după legea armonizării“.

„Vedeți, învățătorii am câștigat. Bravo!... Bravo lui Toni! Trăiască Toni! „S'a început în șoaptă, să se murmure așa, în câte 2, 3 învățători.

Dar... din 2 părți opuse s'au ridicat în sus mâini încleștate, care și se infig în piept și și se bagă în ochi, ca să-și arate documentat, cum s'au câștigat la învățători, 2 puncte la gradații. Dinspre o mână se strigă „mișelul“; dinspre o alta răsună: „bravo lui Toni!“

Zadarnic strigi tăcere..... răbdare!..

Ecoul îți răspunde. „Toni, „Toni“, „Toni“!..

Religia în școala primară

de pr. V. Heroiu

Unul din obiectele de învățământ, dintre cele mai de seamă, ce s'a introdus în școala primară dela înființarea ei și care are o influență covârșitoare asupra sufletului școlărilor, este obiectul religiei. Predarea acestui învățământ își are ființa din timpuri desul de vechi, odată cu primele cunoștințe, ce se făcea în timda bisericilor și mănăstirilor și cu cât cel care este însărcinat cu predarea acestui învățământ este mai bine pregătit și este pătruns în gradul cel mai înalt de influența puternică ce are religia asupra sufletului copiilor, cu atât se va ajunge mai ușor la ținta dorită: formarea de caractere morale.

Se știe de toată lumea și este de acord, că scopul în școala primară este deșteptarea până la

cel mai înalt grad posibil a sentimentului religios și moral, însă modul cum se desfășoară astăzi acest învățământ, lasă mult de dorit, căci în loc să contribuie la dezvoltarea sentimentului religios, mai degrabă omoară și pușinii germini de religiozitate, întrucât se face într'un spirit excesiv intelectualist, ca și celelalte obiecte de studiu. Memorizarea lecțiilor de religie contribuie mai mult la tocirea și înăbușirea sentimentului religios și moral. Știm că un sentiment nu se poate naște din simple reprezentări uscate, schematice, incolore și mai puțin din curate idei și noțiuni. Numai reprezentările complexe, vii, colorate, numai intuițiile puternice au răsunet afectiv, trezesc deci sentimente în sufletele copiilor.

Toate observațiunile religioase ca și celelalte abstracții nu se prind în sufletele copiilor; rămân fără ecou, sau dacă deșteaptă și sentimente ele sunt de neplăcere, de silă și plictiseală.

S'a observat și se observă că nu numai partea dogmatică a studiului religiei suferă de defectul de a se predă cu totul abstract, ci și partea care ar trebui să fie cât mai bogată în intuiții, în imagini și tablouri—povestirile religioase—se predă tot așa de abstract, de spălăcit, fără viață, deci fără interes. Infățișări de țări streine, de orașe străvechi, de oameni cu obiceiuri și o viață culturală atât de deosebită de aceea, în care trăește copilul, sunt date să se memorizeze de copii pe nerăsuflăte, la cererea învățătorilor, fără nici o descriere atrăgătoare, ci numai ca afirmări goale.

Un asemenea învățământ nu poate fi deci nici afectiv, nu poa-

te trezi nici o curiozitate în copii, nici cunoștințe asimilabile. Rari cazuri unde graiul viu, plin de căldură, al învățătorilor mai schimbă urzeala abstractă a lecțiilor de religie. Cea mai mare parte se mulțumește numai cu predarea conținutului după carte sau chiar numai cu citirea din carte.

În predarea lecțiilor de religie, care constă fie în povestirea religioasă, fie într'o explicare în formă dialogică, când e vorba de teme dogmatice, nu trebuie să păstrăm același colorat al așa ziselor trepte formale, ca la toate celelalte obiecte, căci se pierde foarte mult din ceia ce ar putea influența foarte mult, în bine asupra sufletelor copiilor în predarea lecțiilor de religie joacă un rol important interesul pentru aceste lecțiuni și personalitatea învățătorului. Institutatorul German din Buma, Heinrich Schawerman, care însăși e un povestitor de

Ecou nenorocit... dela un congres didactic!

Voi toți, câți mai sunteți cuminți și fără patimi mute, în rândurile de învățator, strigați cu toți: tăcere... tăcere..!

Strigați mai tare, ca să înceteze o larmă, cu vreun nume; ca să ni se audă durerea în strigătul de foame,.... de restanțe,.... de gradații, de avansare în grad!

Acesta e strigătul de învățator... pentru drepturile de învățatori!

Șoapta dintâi și sgomotul din urmă, cu numele de „Toni“ și alte nume, nu's strigătele noastre. E răcnetul politic, care geme, ca să croiască diversiune dela drepturi-

le noastre; ca să ne încăerăm, să ne dispărțim pe un nume sau pe altul și să nu mai luptăm!

Tăcere,.... tăcere! Strângeți rândurile, lăsați patima, pregătiți-vă de luptă, ne strigă drepturile de învățator și ale școlii pentru popor!

În luna Aprilie, la primirea salariului, învățătorii cu gradații, vom vedea cât bruma face, cele 2 puncte la gradații!

Cei tineri, fără gradații, cari formează mulțimea la Caliacra, vom vedea același salariu, mizer, de ușier și slugă! Unde's milioanele ?!

Strigați tăcere... și luptați!

afară de lupta și politica de corp. Când va încerca să târască asociația în vâltoarea luptei politice, să știți Dv. că-l vom debarca noi fără să așteptăm rugămintea Dv.

În ceia ce privește congresul, d-l profesor greșește în mod vădit și intenționat.

De unde știe D-sa că cei ce trebuiau să vorbească erau însemnați cu cerneala roșie?

Adevărul e altul și-mi îngădui a-l expune chiar d-lui Rucăreanu.

În preziua congresului, noi, învățătorii ne-am întrunit în camera stîmăta a sediului asoc. pe care d-l Rucăreanu l-a văzut un palat... ne-am sfătuit și am hotărât cine și ce să vorbească în congres și am stabilit: Vor vorbi șase din noi --nu importă numele lor, dar de-mi va fi cerut aș putea să-i spun.—

Ne-am dus în același zi la ora 6.30 la sediul asoc. profesorilor secundari spre a ne sfătui și a rîndui în mare —Federația— ceiace noi rînduisem în mic.

Că frații noștri —imediat mai mari— profesori, secundari nu s'au putut înțelege asupra propunerilor din congres și a vorbitorilor, nu era treaba noastră... era a lor... dar acestă-i adevărul. —Că d-nii prof. secundari, prin glasul autorizat al Președintelui lor —d-l profesor Nisipeanu— erau vădit hotărâți să încurce lucrurile, eu am curajul s'o spun —s'a văzut: întâi din atitudinea d-lui Profesor Nisipeanu care a răspuns răspicat: **Dacă d-vs. (învățători și profesori universitari) nu împărtășiți părerea noastră (suspendarea cursurilor) noi ne retragem din federație și luptăm pe cont propriu**, al II-lea din jicnirea ce i s'a adus d-lui Hurmuzescu de către preș. asoc. prof. secundari— dacă nu mă înșel dela Giurgiu —jicnire care l'a făcut pe președintele federației să părăsească ședința.— Și încă... și altele.

D-l autor al articolului „Tone președinte“... ignorează voind aceste lucruri, deși le cunoaște ca și mine și se agață de Toni că ar fi înarmat sala congresului

cu grupuri de inconștieți pe cari-i conducea cu o baghetă drăcească, că „armata lui de inconștienți neîmbânziți au huiduit... cu strigăte stridente... etc... etc.

Domnule profesor, tare mă doare când văd atâta răutate, dar mai ales ușurința la un frate mai mare.

V'ați gândit d-vs. matur când ați aruncat asemenea insulte unui corp, față de care dvs. oricât de mare ați fi azi, îi datorăți situația ce o aveți? Vați gândit măcar că și dvs. cândva ați făcut măcar trecător parte din acest corp ospitalier și care numără printre membrii lui și pe un frate de sânge al dvs. ?...

Că Toni a rînduit să nu vorbească d-l Forțu?... El haida... de... Prea vă întreceți cu gluma și dvs. și cu dvs. toți cei ce sunt de rea credință.

Toni și membrii comitetului nostru central, cărora dvs. le aduceți învinuiri așa de grave sunt oameni cu un trecut prea frumos în lumea dascălească și cine i-a cunoscut cu adevărat nu poate admite păcatul pe care-l comiteți D-v.

Dece n'a vorbit Dl. Forțu? Pentrucă n'a vrut...

Dece s'a născut tumultul și neînțelegerea?

Dacă mai există în lume un pic de cinste, eu rog pe Dl autor al articolului din Legionarii, să nu ocolească și să spue D-sa chiar în coloanele ziarului nostru. Altfel voiu fi silit să spun eu în unul din No. viitoare... dar sunt sigur că adevărul va supăra pe frații mai mari și în special pe președintele D-lor.

Că D-l Rucăreanu a suferit văzând „învățătorii victime a unui criminal (Toni) ce ar trebui țintuit la stâlpul infamiei?”

Ne pare rău de suferința sa, dar nu i-o putem alina.

Ceiace ne doare și pe noi e osânda bietului Toni... ce la fost dat lui... Să fie osândit... și de cine?... De un frate mai mare și acesta să fie Dl. Rucăreanu.

Nu osândiți, ca să nu fiți osândiți...

În ziarul „Legionarii“ din 1 Aprilie a. c. a apărut un articol: „Tone... președintele învățătorilor“ articol în care, autorul, d-l profesor R. Rucăreanu, se ocupă de președintele învățătorilor și apoi de felul cum a decurs congresul extra-ordinar dela 19 Martie.

N'aș fi scris aceste rânduri dacă n'aș fi văzut că în articolul d-lui Rucăreanu e patimă, și că în mod vădit —dar fundamental greșit— încearcă să arunce vini așa din senin asupra președintelui nostru și a noastră, învățătorii.

Să mă lerte d-l profesor că trebuie să-i spun: „Greșiți d-le profesor, exagerați și denaturați toate faptele și momentele ce înfațișați în articolul Dvs.

În ceiace privește persoana d-lui Toni și a atacurilor îndreptate în contra lui, d-l Rucăreanu se agață de el ca boala de omul sănătos, —fără să-l cunoască.—

Că Toni n'a fost nici odată învățator, să mă lerte d-l Rucăreanu —Toni a fost și rămâne dascăl. A cinstit catedra tot așa —dacă nu mai bine ca d-l Rucăreanu—cum cinstește și locul pe care-l deține azi în mijlocul

învățătorilor, cum a cinstit și cinstește locul pe care l-a ocupat sau îl ocupă în alte ramuri de activitate.—

Să fie Toni atacat?... Da... să fie, căci nu suferă de boala „Infailibilității“ ca alții ori ca Papa dela Roma, dar să fie atacat pe sf. dreptate...

D-le Rucăreanu, noi vrem să se știe, că Toni e colegul și președintele nostru al învățătorilor și-ni e drag mai mult decât vă e d-vs. d-l Forțu.

Și nouă ni e drag Toni nu că ar fi „alesul zeilor“ căci nu e alesul lor, ci e al nostru așa cum sunteți dvs. alesul profesoriilor din Caliacra.

Îl mai atacați pe d-l Toni că ar fi amețit de înălțimea ce a urcat.—„Vrednic e lucrătorul de plata sa“—

Noi n'am zis nici odată că „Toni e al nostru“ și „Forțu al vostru“... Nu. Ne-au fost de o potrivă de dragi. D-l Forțu ne e drag... dar numai până la cumetria politică în corp. De aici ne despărțim.—

Toni e al nostru... Face politica care-i place și cum îi place. E liber s'o facă, căci o face în

talent și care a expus și a motivat cel mai bine psihologiceste cum trebuie alcătuite povestirile religioase și cum trebuie împărtășite copiilor, spune: Nu numai pentru copii trebuie să predăm interesant, ci și pentru noi. O oră, care nu produce învățătorului nici o plăcere, are atât de puțină valoare, ca și o oră care a fost plictisitoare pentru copii. Amândouă interesele sunt de o potrivă de îndreptățite „

După Heinrich Schawelman, arta pedagogică a povestirii, se reazămă pe următoarele trei legi, sau principii fundamentate: a) Povestirile să fie cât mai amănunțite, fiindcă amănunțele fac povestirea mai concetă, intuitivă, dându-i-se astfel viață, b) Motivarea imbelșugată a succesiunilor acțiunilor, scenelor și tablourilor. De exemplu în lecțiunea „Facea lumii“ —se spune: Dumnezeu a spus: „Să facem pe om“, însă trebuie să fie motivat, explicat. Dece a vrut D-zeu să facă pe om.c) Povestirile

religioase să fie străbătute de duh copilăresc, adică să se aproprie de viața zilnică a copiilor, să fie țesute din imagini, din Intuiții familiare copiilor, să fie copilărești. Se înțelege foarte ușor, că țesând povestirile din imagini familiare, din cercul observațiilor zilnic al copiilor, vrând nevrând se actualizează sau se modernizează povestirea. Scenele par a se petrece acum, în orașele și satele noastre.

Nu numai copiii, dar și adulții, oricât ne-am adânci în povestirea trecutului istoric. fie el religios, fie profan, nu ne putem bine de tot reprezenta scenele istorisite chiar cu culcarea precisă a timpului și loculul, unde s'a desfășurat. Fără să vrem, ne imaginăm aceste scene prin ajutorul imaginilor primite de noi în mediul și timpul în care trăim. Le apercipem prin felul prin care ne-am deprins să percipem lucrurile din jurul nostru, le dăm cât de puțin culoarea locului și vremii noastre, deci le

modernizăm. Nu trebuie însă, să mergem cu modernizarea chiar până acolo, unde merge Schawelman și alți adepți ai lumii, cari exegerează nota modernizării prin împletirea în firile povestirilor biblice, chiar imagini de lucruri, ce se știe bine că nu existau în vremurile de atunci: biciclete, automobile, jurnale, nuniri de străzi identice cu cele ale străzilor orașelor noastre, mutarea scenelor direct, chiar în satele și orașele noastre. Povestirile noastre să zugrăvească scenele trecutului, făcând apropieri, comparații cu cele ale noastre, dar să nu le identifice chiar cu totul cu acestea din urmă. Adevărul biblic și istoric, în contururile lui sumare, trebuie respectat. Ce depășește aceste contururi, se poate detalia oricât, cu intensități oricât de familiare copiilor. Se pot inventa oricât de multe detalii în cadrul adevărurii schematice din biblie. De ex. Binecuvântarea pruncilor

e istorisită în biblie, foarte pe scurt, așa: „Și aduceau la Dânsul pruncii, ca să se atingă de ei; iar ucenicii certau pre cei ce li aduceau. Iar văzând Isus nu l-a părut bine și a zis lor: Lăsați pruncii să vină la mine și nu i opriți pe ei că unora ca acestora e împărăția lui Dumnezeu. Amin zic vouă, oricine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca prunc, nu va intra întru ea. Și luindu-i în brațe și i-au pus mâinele preste ei și i-au binecuvântat pre dânșii. (Marcu cap. 10)

Povestirea aceasta cu partea practică „Lăsați copiii să vină la mine“, respectă în totul fondul Sf. Scripturi. Nici nu e în contradicție, dar ce bogăție de detalii cu culoarea copilărească în această din urmă. Această detaliere este foarte îndreptățită, mai mult, e o condiție a reușitei lecțiunii de religie pentru copii, cu condiția să nu se atingă fondul biblic. Cu această condiție, libertatea

Frații noștri bunil... Nu osândiți, ca să nu fiți osândiți. Mai bine înarmați-vă cu dragoste nețărnută, strângeți rândurile, izgoniți patimele și cu toții—cot la cot să luptăm pentru

binele neamului. Așa... înălțăm vom țara ntreagă înălțăm vom pe noi.

Preot Zăinescu—Invățător
Preș. asoc. învăț. din Caliacra

6 Aprilie, ziua serbării sădirii pomilor.

Ministerul Instrucțiunii a luat hotărârea ca anul acesta să se serbeze sădirea pomilor în ziua de 6 Aprilie, de toate școlile, primare. Inițiativa frumoasă și laudabilă. În județul Caliacra, Camera Agricolă a dat un concurs neprețios acestei serbări. În ajunul zilei de sebare nu se mai afla nici un dud la ferma Camerei Agricole, unde erau foarte mulți și de unde deasemeni s'au împărțit foarte mulți și la sate: salcâmi, duzi, caiși și alți pomi fructificari, o parte aduși dela pepiniera Murfatlar, județul Constanța. Pe unde n'a putut să împlinească Camera Agricolă, a dat concursul și serviciul silvic, în ceia ce privește sădirea salcânilor. Dacă în fiecare an ar fi activitatea de anul acesta, am înfrumuseța și pe aici acest podiș dobrogean, legând și populația bulgară și turcă de pom, ca și dincolo de Dunăre.

Poporul român e legat de pom și deaceea poetul spune: „Codrul îi frate cu Românul“. O mie de ani poporul Român a trăit în munți. Acolo s'a format el, în mijlocul copacilor și deaceea cântecul lui începe mai întotdeauna în legătura cu codrul și verdeața. Și oriunde s'ar așeza el, în șesul bărganului, în podișul cadrilaterului, etc., primul lucru care arată așezarea lui este pomul împrejurul casei și în special al salcâmului.

Cu toate acestea d-l S. Mehedintzi, ne spune că prin părțile Vrancei, unde altă dată dealurile erau împodobite cu copaci de o frumusețe rară, au rămas azi goale par'că sunt de plâns. Și de aici lipsa de umezeală, secetă și năruirea dealurilor și munților. În județul nostru, înainte derăzboiu erau păduri de perl păpureți și

corni, azi n'a mai rămas decât pe aici pe colea, unde altă dată era pădure. Într'alte țări ca: Danemarca, Olanda, Suedia, Germania etc., armata și copiii de școală au sădit adevărate păduri. La noi unde respectul față de lucrul obștesc nu prea e, ar trebui infiltrat și în sufletul copilului, de mic; dar nu numai prin vorbe ci fapte. Câtă frumusețe în Transilvania când vezi pe marginea șoselei pomi fructiferi și cari dela un timp, și acolo au început a fi rupți.

La sate, unde învățătorii au roluri importante, ar putea face prin copii și oameni ca, satul să-i apară vara ca Rai de verdeață. Cu pomi la școală, cu pomi la fiecare casă și cu pomi pe șosea. Dar ar trebui și o pedeapsă exemplară pentru aceia cari rup copacii de pe marginea șoselei.

„Vorbele mișcă, iar faptele trăesc“. Cum ai să vorbești oamenilor și copiilor de însemnătatea pomilor, când tu ca învățător n'ai un pom împrejurul casei și împrejurul școlii. O să ni se spuie poate de unii că n'are cu ce să împrejmuiască curtea școlii. Într'adevăr, multe școli din județul nostru nu sunt împrejmuite, cărui fapt, nu știu. Căci se putea împrejmui dacă era multă bunăvoință.

Dar dacă nu s'au împrejmuit până în prezent, să se facă tot posibilul dacă nu cu măracini și șanț, și fără pomi să nu rămână școala. Căci sădirea pomilor are de scop mărirea pădurilor, care constituie o mare bogăție a țării și îndrumarea copiilor către natură, spre a cunoaște din timp foloasele ei.

Ziua sădirii pomilor trebuie să devie senzațională, atât din punct și vedere economic cât și moral.

propunătorului de a amănunți povestirile, e nemărginită.

Condițiile arătate până acum, sunt condițiuni de fond ale povestirilor religioase. În afară de aceste condițiuni mai trebuie să se îndeplinească și următoarele condițiuni de formă: a) Toate cuvintele trebuie să fie inteligibile pentru copii sau ușoare de explicat; b) Povestirile trebuie să fie străbătute de numeroase expresii copilărești și c) Să se cuprindă unele expresii din graiul popular, întorsături sintactice obișnuite în basmele populare obișnuite și care să revină des, periodic. Repetițiile simetrice ale unor expresii au un efect foarte plăcut asupra copiilor, d) Să cuprindă vorbirea directă a persoanelor despre care ele istorisesc, fiindcă aceasta e mai naturală, și mai mult încă, ea dramatizează povestirile, ceia ce le dă o savoare de neîntrecut.

Vorbirea directă, citarea textu-

ală a dialogurilor, reale sau imaginare, actualizează nespuse de mult scenele, cufundă pe copii mult în povestire, intrupează persoanele, cari atunci defilează vii de tot pe dinaintea ochilor lăuntrici ai copiilor.

La condițiunile de fond și formă ale povestirilor religioase, trebuie să se adauge și condițiunile de istorisire sau tratare, anume: a) Povestirea să se facă în mod liber de propunător, nu să se citească; căci graiul viu și liber stabilește cea mai adâncă legătură cu auditoriul, face povestea mult mai atrăgătoare decât citirea, b) Povestirea să fie curgătoare și continuă, să nu aibă întoarceri înapoi la fapte uitate; c) Tonul să treacă prin gama tuturor sentimentelor, să fie cât se poate de variate, modulată după realitățile afective ale povestirii; d) Să se însoțească la tot pasul povestea de variațiile mimice, pe care le

Vultur rănit

Dascălilor celor flămânzi și însetați după dreptate.

....Aripa mea ruptă cu-alice de-argint,
Penele-ți flutur pe vântul hain,
Căci nervii comandai cu toți s'au supt
Și rana grozavă din sânge mi-a supt
Și-acuma-mi rămâne în locu-i venin
Și un'le speranțe ce știu că mă mint!...
Aripa mea ruptă cu-alice de argint,
Aș vrea să te'ntind și sborul să-mi iau,
Dar cerul, de azi, pe veci îl pierdui!
Zadarnic cercarea la cuibu-mi să urc
.....Și-acuma'ntră viață și moarte-o încurc
In vreme ce știu că bieții mei pui
Nici hrană, nici apă de astăzi nu au!...
Aripa mea ruptă cu-alice de-argint,
Aș vrea să te'ntind și sborul să-mi iau
Ca în cuibul cel drag viața să-mi dau,
Din stârvul rămas, puii mâncare
Trei zile să aibe,
Pân'trebuie să sboare
In largul cel plin
Cu raze de soare

Dumitru L. Florescu
Calafgidera

Cu tine dulce primăvară

Cu tine scumpă primăvară
Se naște dragostea de viață
Se'mbracă câmpul cu verdeață,
Venirea ta e salutară.
Se'ntorc iar cărduri de cocoară
Prin pomi e ciripit și cânt,
E viață sus, iar pe pământ,
Așterni „covor de primăvară“.
Aduci parfumul mbătător,
Faci inimile să tresară
Cu tine dulce primăvară
Aduci un imn fermecător.

Cu fiecare an tu vii
Tot tânără și răzătoare
Cu pomii toți scâlțați în floarea
Cu jocurile de copii.

Frumoasă ești, o! primăvară
In haina-ți verde când te naști
Aduci amurguri dulci de seară
Și „sărbătorile de Paști“.

In timpul tău plin de idile
Plugarul lin răstoarnă glia
Se'nalță'n triluri ciocărlia
Frângi raze'n plete de copile.

Cu tine vine luna Maiu
Și'n murmur dulce de isvoare
S'adapă turme de mloare
Aduci cu tine-un colț de raiu.

Gim. Nastradineanu
5 April. 1933

dictează în chip natural cuprinsul povestirii, când e bine știut de propunător și de gesturile potrivite, spre a trezi și mai viu imaginile evocate de cuvinte; e) Povestirile nu trebuiesc forfecate în bucățele.

În predarea acestui învățământ mai mult ca la oricare alt fel de învățământ, influența educativă atârână într'o mare măsură de personalitatea propunătorului sau educatorului; ea valorează ceia ce el valorează. Se știe că întreaga educație cere un inferior și un superior; ea este făcută din înrăurire, din autoritate morală, din sugestie. Însă de unde vine această autoritate? Care-i origina ei? Răspundem:

a) Din persoana fizică în parte; modul de a se prezenta, o statură frumoasă, o forță muschiulară mare, o privire sigură, sunt foarte folositoare. Deasemenea îmbrăcămintea propunătorului are

oarecare însemnătate.

b) Din persoana intelectuală; c) Din persoana morală. A pune viața în învățământ, a ține necotenit atenția copiilor încordată, înseamnă a fi ascultat cu multă plăcere. Mai mult, persoana educatoare, care prin inteligența sa, a câștigat oarecare reputație, aproape glorie, are multe titluri la încrederea școlărilor.

Deasemenei prin bunăvoință și dragostea în special pe care învățătorul trebuie să arate copiilor, însă toate sprijinite pe autoritate puternică, care autoritate să fie isvorită din caracter sau voință.

Afară de acestea, mai trebuie unui bun învățător în predarea acestui învățământ, o voință nici impulsivă nici slabă, ci o voință liniștită, care cugetă, care nu se contrazice și care nu amenință niciodată în zadar. Și mai presus de acestea, exemplul viu al edu-

O obligație nedreaptă

de AL. C. ALDEA

Pentru învățători, cercurile culturale sunt o parte din activitatea lor, impusă de însăși cariera ce și-au ales. Importanța acestor manifestări profesionale dascălești e în afară de orice tagăduire și avem plăcerea și datoria să le vedem realizându-se cât mai amplu, însă trebuie să relevăm o nedreptate ce ia naștere din cauza lor. Acuma, deplasările membrilor, din satul unde își îndeplinesc permanent meseria, până la școala unde își are loc cercul—aceasta întâmplându-se cel puțin odată pe lună, după numărul localităților ce l alcătuiesc, — le pricinuesc cheltueli, din propria pungă, cari cântăresc greu în balanța bugetului personal. Intr' adevăr cărușășul cere, pentru un transport la 10—15 km. cel puțin 100 lei ceea ce înseamnă pe 10 luni cât ține anul școlar 1000 lei (admițând că în cerc iau parte 10 școli); apoi, masa, pe care învățătorul—gazda e dator s'o dea colegilor și vizitivilor, necesită cumpărături de 2—3 mil lei, sumă ce înseamnă mult, în comparație cu detestabila leafă a dascălului... Și d-l Ministru al Instrucțiunii a găsit nimerit să „reformeze” și în acest sens, creind cercurile culturale regionale, ocazii de a obliga pe flămândul învățător să-și împrăstie bănușii, pentru care n'are cărpe să-și innoade mai strâns, ca să nu fie nevoit a-și găuri creierii cu un glonte, din pricina fiorului ce zdruncină nervii, de foame l... Ba încă, ne mai ordonă să mai consultăm o serie de cărți pedagogice indigene (autorii, nu conținutul, ceea ce cam miroase a șperțurală ministerială, căci bănuim că a luat ființă între domni „pedagogi” români și d-nii din ministru, spre a face să se desprăfulască volumele în chestie, amenințate să putrezească în depozitele editorilor. (Aceasta desigur din două motive 1 lipsa de bani la cei interesați de a le cumpăra și 2) lipsa cuprinsului original, la cele mai multe). Să nu fim înțeleși greșit: Ni-s dragi orice intențiuni cari tind spre ridicarea intelectuală a dascălului și urim din adâncul inimei proșta, care e aproape sinonimă cu nepăsarea față de evoluția culturală în genere și mai ales profesională, dar să ni se dea posibilități a ne ține în pas cu vremea, nu numai să ni se impue noui datorii, pe când umila

cătorului, fie preot, fie învățător, prin felul său de viață și purtarea în societate și în orice împrejurare, care să nu fie în cotraziere cu ceea ce predă tinerelor vârstare, joacă un rol primordial în mișcarea sufletului și apercerea cunoștințelor religioase și care cunoștinți să fie puse și în aplicare de către școlari, spre a putea cotribui cu eficacitate la formarea de caractere morale, căci, caracterul moral nu-i un dar, ci o sumă de deprinderi puternice, dobândite prin muncă plăcută.

noastră leșoară scade mereu l... Propunem, cum au mai făcut mulți colegi, fie prin ziare, fie la congrese,—să se ia măsuri de cei în drept, ca toate cheltuelile ocazionate de cercurile culturale să fie susținute de comitetele școlare respective căci, în primul rând: ele se fac și în folosul satelor, și apoi: întrucât va săraci contribuabilul dând în plus 50 de bani sau un leu anual la ha? La 1 Aprilie s'a încheiat anul financiar și comitetele școlare trebuie să-și alcătuiască noi bugete deaceia rugăm, ca, în caz că se aprobă această dorință a noastră, să se ia dispozițiuni grabnice.

Dacă lucrurile rămân în vechea lor formă, strigăm —cu sufletele sugrumate de durere— să înțeleagă și surzii: **Cercurile culturale sunt o obligație nedreaptă**, căci, pe lângă, că ne răpesc din timpul destinat repausului, ne iau din bucățica de pâine care abia ne ajunge spre a ne prelungi zilele, ducând viața de câine, cum bine arăta un coleg într'un număr al „Semanătorului”. Să nu se creadă însă, că suntem capabili numai de vâcăreli! Cei cari pretind a ști cât de cât legile sufletului omenesc, cunosc frământarea surdă a labei ce fierbe în adâncurile inimilor amărâte, materie ce amenință să izbucnească în tunete și revărsări îngrozitoare, care pot fi cauze de profunde schimbări sociale... Ferească Dumnezeu! Primul care se teme de astfel de evenimente e autorul acestor rânduri, dar le pomenesc aci numai fiindcă le consider ca niște bune preventive, care să facă a ne feri iubita Românie de pericole mari. Cei de sus sunt datori să plece ureche către amărâți cărora le dau ordine, că poate au și ei ceva bun de spus... Numai printr'o înfrățire a guvernărilor cu guvernării să lucrează cu spor sigur, pentru înălțarea țării. Să se ia aminte învățătura celui mai valoros pedagog, Hristos: „Cine vrea să fie conducător, să fie sluga tuturor”.

Școala și Biserica

Două instituții de înaltă importanță, strâns legate una de alta, au contribuit în cea mai largă măsură în decursul vremurilor la progresul civilizației astăzi; două instituții ce-au stat și stau neclintite de veghe deasupra celor ce au orbecăit și orbecăesc în întunericul neștiinței de carte și necredinței; două instituții cărora odinioară li s'a dat importanța cuvenită, astăzi sunt nesocotite și sugrumate de nepăsarea celor ce cunosc îndeajuns rolul lor în stat.

E o nesocotință profană, căreia nu i s'ar da mare importanță, dacă anumite evenimente n'ar fi stârniț senzație printre liniștii slujitorii ale acestor focare de lumină. Dar, când acești martiri ai altarului național, sunt în continu încunoștințaji oficial, sau pe cale particula-

ră, de toate nelegalitățile, de toate afacerile în stil mare ce se fac pe spinarea acestei țări, când privesc neputincioși cum banii țării se risipesc fără nici o noimă, atunci, să li se îngăduie și lor, umililor slujitori credincioși ai acestei țări si-ai altarului sacru de lumină, fără de care țara ar sucomba, să ceară cu toată insistența drepturile ce se cuvin școlii și bisericii, precum și slujitorilor lor.

Nesocotința de până acum, prea a apăsât atât de greu, pentru ca să mai poată fi suportată și de aci înainte. Tratamentul care i-a dus în cea mai neagră mizerie, prea a ținut mult, spre a-l mai putea duce mai departe.

Sovinism turbat:

Sub titlul de mai sus „Curierul Dobrogean” din localitate, prin pâna colaboratorilor săi, svirle otravă și înproșcă veninul, contra D-lui C. D. Constantinescu, directorul liceului român, drept răspuns unei conferințe ce D. sa a ținut la ateneul CAROL II.

Pentru stabilirea adevărului, e bine socot, să spicim și din una (conferința) și din altul (răspunsul), să le punem față în față, să le cățărăm cu deplină obiectivitate și apoi să vedem de partea cui e dreptatea.

D-l C-tinescu, în conferința d-sale spune nici mai mult nici mai puțin:

Din antichitate și până azi „Cadriilaterul” a fost nedeslipit de Dobrogea. Arată apoi rolul ce a jucat întrecutul îndepărtat, dovedid totul cu date—nu inventate, cum vrea să arate „Curierul”, ci cu date certe, date ce n'au suferit până azi desmințire. D-sa merge până acolo, că în sprijinul tezei ce susține, citează chiar numele câtorva istorici bulgari necontestaji. Arată D-sa timpurile în care elementul bulgar s'a stabilit aci, asemenea cel român.

În ultima parte a conferinței, vorbitorul se ocupă de plângerea nejustificată a unor ziare bulgare, că stăpânirea românească urmărește desnaționalizarea populației prin biserică și școală.

Și aici, ca și în celelalte puncte ale conferinței, D-sa aduce dovezi contrarii, prin arătarea adevărului adevărat.

E locul să spunem că D-l Constantinescu în acest punct a fost poate chiar slab, căci la nerușinata afirmație a D-lor gazetari bulgari, despre suferințele imaginare, D-sa avea atâtea dovezi sdrobitoare pentru stabilirea adevărului gol goluț... Aceasta a spus D-l Constantinescu.

D-nii dela „Curierul” se ridică furtunos și-l înproșcă cu tot veninul răuțaji, ca pe un „Falsificator aiuristic”, obraz sinistru”. „șovinist care în toată expunerea se lasă târât de prezumații politice, propuneri și acuzări.., etc”.

Ei bine, D-lor curieri, cu adevărat curieri ai vrajbei, dece vă lăsați satanizați?

Când D-l Constantinescu a spus că, pentru terminarea veșnicilor nemulțumiri, împărtășește părerea D-lui Em. Bucuța, D-voa-

Trebuie deci să sfârșească cu nelegalitățile față de această modestă clasă funcționarească, care aduce un aport de-o însemnătate capitală în bunul mers al organismului nostru de stat civilizat.

Numai după ce se va asigura în mod onorabil existența celor ce păstoresc aceste două, instituții—școala și biserica—, numai atunci ei—slujitorii—vor călca în aceste locașuri cu drag și-și vor putea îndeplini părintește și cu prisosință adevărata și frumoasa misiune de propagatori ai luminii, adevărului și dreptății.—Numai astfel vor fi stăpâniți de simțul îmboldirii către asemenea fapte frumoase.

stră găsiți că „aiurează”?

Eu v'oi spune că nu... Ori ce om cinstit și de bună credință—Român sau Bulgar — pașnic și cu dor de mai bine ar primi această propunere, cu toată bucuria numai pentru D-voastră D-lor „Curieri”, ca să poată înstârși scăpa de sub presiunea acțiunii voastre de învrăjpire.

Când cineva expune adevăruri istorice, devine „obraz sinistru”, „șovinist”. Dar nu vedeți, nu vreți să vedeți că rățaciți, că vreți să rățaciți, că în adevăr sunteți rățaciți și vreți să faceți și pe alții să rățacească?

Ași vrea să știu: În ce constă șovinismul D-lui Constantinescu? Că a spus că populația bulgară n'are nici un motiv să se plângă? Dar veniți-vă în fire D-lor... fiți cinștiți și cercetați-vă conștiința—de mai aveți—și vedeți cât sunteți de răi.

Vreți să știți ce fac și cum scriu cu adevărat șovinisti? Iată vă servesc eu o porție de șovinism unguresc, făcându-vă atenți că citatul de mai jos e luat din articolul lui Frederic Amouretti, relativ la starea românilor din Ungaria și care l-a extras din gazeta ungurească „Szatmar”.

Unguri n'au zis nici când: așa fi de părere... s'au împărtășesc părerea... Nu... ci iată ce scriu ei Românilor:

„Nous te balayerons hors du pays, peuple ingrat et perfide. Si notre langue ne vous plait point, sortez d'ici. Nous n'avens pas besoin de traites. Allez au diable etc. etc”.

Sper că vă place, nu-i așa? Vă place știu... Un lucru însă trebuie să știți: Românul nu face aceasta, nu vrea s-o facă.

Românul s'a născut Român și moare Român. Iartă... dar nu uită.

Eu vă ert, dar nu pot termina până să nu vă trimit un mic avertisment: Cel ce sunteți de rea credință, „Desmeticiți-vă. Poporul, această-masa, dorește pacea. Nu-i mai otrăviți sufletul cu talmăciri... vrând să-i arătați că muriți de dragul lui.

Lăsați-l în pace... El va cunoaște și vă cunoaștem și noi. Ați băut poate apă după Domnul cu Geneva?... Feriți-vă... Știți cum l-ați înfierat chiar voi? De mai continuați pe aceeași coardă, aceiași soartă vă așteaptă...

Preot B. Zăinescu